

Жан дъо Лафонтен

Младата вдовица

Със плач изпраща се умрелият съпруг,
но безутешната все пак се утешава.
Със времето скръбта ѝ неусетно отлетява.
Жivotът ѝ е вече друг.
Особено като отмине
незабелязано година,
вдовицата съвсем не можеш я позна.
Каква бе другата, каква е тая!
Оная бе скърбяща, а тая е жена.
Фалшиво или не – въздишаше оная...
все същата осанка, все същата тъга...
И смятала я за неутешима,
а то, изглежда, не било така.
От тая басня ще се убедиме,
от истината – още по-добре.
Дойде редът на млад мъж да умре.
А на изпращане за оня свят жена му
ридаше над него: „Ще бъдем скоро двама,
душата ми при твоята душа ще отлети.“
Мъжът отиде си самичък.
Баша ѝ поизчака да отмине всичко,
скръбта да се поукроти.
И каза: „Доста плака ти,
не ще го възкресиш, та с плач да се погубваш,
той няма нужда да съсипаш своята хубост.
За живите, а не за мъртвите мисли.
Не казвам ти, че скоро трябва
скръбта да свърши с нова сватба
и болката да преболи.
Но след известно време, не се учудвай, може
млад, хубав мъж любов и брак да ти предложи.“
„Не, не – вдовицата отвърна изведенъж, –
на мен ми трябва манастир, не мъж.“
Башата я остави сама да си говори.
Отмина месец... идва втори...
Тя почна да променя по нещо всеки ден
във дрехи... във бельо... в прическа.
във нагласа...
И траурът ѝ за украса

като че бе приспособен.
Домът ѝ стана оживен
от палави игри, от смехове, от танци.
Отмина тихата тъга.
И сутрин... вечер... все така...
отново радва се на младостта си.
И против скръб по мил покойник има лек.
А щом бащата оттогава не повтори –
„Къде е онъя млад човек –
попита тя, – за който ми говори?“

КРАЙ

© Тодор Харманджиев, превод

Jean de La Fontaine

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедъври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3956>]